

κατηραμένον Γερμανόν) — ὁσάκις λοιπὸν οἱ ἀκροαταὶ τῆς διέκοπτον αὐτὴν ἐκρηγνύμενοι εἰς γέλωτα, τότε ἡ Τζέμμα ἄφινε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, ἐγέλα καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκ βάρους καρδίας καὶ ἐκκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αἱ δακτυλοεἰδεῖς δέσμαι τῆς βαθυμελάνου κόμης τῆς ἐχόρευον ἐπὶ τοῦ λαμποῦ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Ἀλλ' ἅμα ὡς ἔπαυεν ὁ γέλως, ἤνοιγε πάλιν τὸ βιβλίον, παρείχεν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς τὴν ἀνάλογον ἑκφρασίαν καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μετ' ὅλην τὴν σοβαρότητα.

Ὁ Σανὶν ἦτο ἀκόρεστος ἐν τῇ θαυμασμῷ του πρὸς τὴν νεανίδα. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν τὸ ἐξῆς: πῶς ἠδύνατο πρόσωπον τοσοῦτον ἰδανικοῦ κάλλους νὰ προσλαμβάνῃ αἰφνης τοσοῦτον κωμικὴν, ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ κοινὴν ἑκφράσιν!

Μετὰ ὀλιγωτέρας ἐπιτυχίας ἀνεγίνωσκεν ἡ Τζέμμα τὰ μέρη τῶν καλουμένων «jeunes premières» πρὸ πάντων δὲ ἀπετύγχανεν εἰς τὰς ἐρωτικὰς σκηνάς. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο συνησθάνετο καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ διὰ τοῦτο ἔδιδεν εἰς αὐτὰς εἰρωνικὴν τινὰ χροιάν — ὡς νὰ μὴ ἐπίστευεν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαπύρους ὄρκους καὶ τὰς παραφόρους ἐρωτικὰς ἑκφράσεις· ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς εἶχε κάμῃ ὀλιγίστην χρῆσιν ἐρωτικῶν ἐπεισοδίων. Αἱ ὦραι παρήρχοντο ἀνεπαίσθητως διὰ τὸν Σανὶν, καὶ τότε μόλις ἐνδυμήθη τὸ ταξιδίδιον του, ὅτε ἐκτύπησεν ἡ δεκάτη ὥρα. Τότε δὲ ἀνεσκήτησεν ἀπὸ τῆς καθέκτας, ὡς νὰ τὸν εἶχεν φθάσῃ ἄλλος τις.

«Τί ἔχετε;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα.

«Πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ αὐτὴν τὴν ἰδίαν βραδυὰ διὰ τὸ Βερολίνον — ἡγόρασα μάλιστα καὶ εἰσιτήριο.»

«Καὶ πότε ἀναχωρεῖ τὸ ταχυδρομεῖον;»

«Τὰς ἑνδεκα καὶ μισή.»

«Τότε δὲν θὰ προφθάσῃτε» εἶπεν ἡ Τζέμμα· «μείνετε 'ς τὴν θέσιν σας . . . ἐγὼ ἐξακολουθῶ τὴν ἀνάγνωσιν.»

«Ἐπληρώσατε ὅλον τὸ ναυλὸν ἢ ἐν μέρος μόνον;» ἠρώτησε μετὰ τινος περιεργείας ἡ κυρία Ἐλεονώρα.

«Τὸ ἐπλήρωσα ὅλον» ἀπήντησεν ὁ Σανὶν στενάζων καὶ μετὰ πρόσωπον κατηφές.

Ἡ Τζέμμα τὸν παρετήρησε μετ' ἡμικλείστους ὀφθαλμοὺς καὶ — ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ εἶπε μετ' ὕψους ψεκτικόν.

«Πῶς, καὶ γελᾷς διότι ὁ κύριος ἐξώθευσε τὰ χρήματά του εἰς χαμένα;»

«Μπᾶ!» ἀπήντησεν ἡ Τζέμμα «δὲν θὰ καταστραφῇ δὲ μ' αὐτό, καὶ ἡμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν μετὰ κάθε τρόπον νὰ τὸν παρηγορήσωμεν. Θέλετε μιὰ λεμονάδα;»

Ὁ Σανὶν ἐδέχθη ἐν ποτήριον λεμονάδας, ἡ Τζέμμα ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖρας τὸν Μάλτς, καὶ τὰ πάντα ἀνέλαβον τὴν προτέραν τῶν κατὰστασιν.

Τὸ φρολόγιον ἐσήμανε τὴν δωδεκάτην. Ὁ Σανὶν ἐσηκώθη, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ.

«Πρέπει νὰ μείνετε ὀλίγας ἡμέρας ἐδῶ στὴ Φραγκφούρτη» εἶπεν ἡ Τζέμμα πρὸς αὐτόν. «Διατί νὰ βιασθῇτε τόσο διὰ τὴν ἀναχώρησιν; Εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν δὲν θὰ εὐχαριστηθῇτε ὅσον ἐδῶ.»

Ἐσιώπησε μίαν στιγμὴν καὶ εἶτα προσέθηκε μειδιῶσα: «Πράγματι, εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν.»

Ὁ Σανὶν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐλαφρότης τοῦ βαλαντιῦ του θὰ τὸν ἠνάγκαζεν οὕτως ἢ ἄλλως νὰ μείνῃ ἐν Φραγκφούρτῃ, μέχρις οὗ λάβῃ ἀπάντησιν ἀπὸ ἑνα φίλου του ἐκ Βερολίνου, εἰς τὸν ὅποιον ἀπεφάσισε ν' ἀποταθῇ διὰ χρήματα.

«Ναί, μείνατε, μείνατε!» εἶπε καὶ ἡ κυρία Ἐλεονώρα μετ' ὕψους παρακλητικόν, «θὰ σὰς κάμωμεν νὰ γνωρισθῇτε καὶ μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς Τζέμμας, τὸν κύριον Κάρολον Κλύβερ. Σήμερον δὲν εὐκαίρησε νὰ ἔλθῃ, διότι ἔχει πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ κατὰστημα — ἴσως τὸ εἶδετε: εἶνε τὸ μεγαλύτερον ἐμπορικὸν κατὰστημα ὑφασμάτων καὶ μεταξωτῶν εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν δρόμον. Αὐτὸς δὲ εἶνε πρῶτος ὑπάλληλος. Θὰ χαρῇ πολὺ νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν σας.»

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἔκαμε — Κύριος οἶδε διατί — θλιβερωτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Σανὶν. «Εὐτυχὴς ἄνθρωπος!» ἐσκέφθη ἀκουσίως, καὶ ἀτενίσας τὴν Τζέμμαν ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰρωνικὴν τινὰ ἑκφράσιν.

Ὁ Σανὶν ἠχρήθη καὶ πάλιν εἰς τὰς κυρίας καλὴν νύκτα.

«Λοιπόν, ἀδριον! Θὰ ἔλθετε ἀδριον;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα.

«Αδριον!» εἶπεν ἡ Τζέμμα, οὐχὶ ἐρωτώσα ἀλλὰ βεβαιούσα, ὡς νὰ ἤξευρεν ὅτι ὁ Σανὶν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως.

«Λοιπόν, ἀδριον.» Ἀπήντησεν ὁ Σανὶν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΙΝΑ κ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 33).

2. ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΙΑΣ. Ἰχνογραφία ὑπὸ Frank Kirchbach (ἐν σελ. 37).

Ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τίτου (79—81 μ. Χ.) γενομένη ἐκρηγξίς τοῦ Οὐεσουβίου, καθ' ἣν κατεχώσθησαν ὑπὸ τῆς ἐκρευσάσης λάβας αἱ πόλεις Ἡράκλειον, Πομπηία καὶ Σταβία, περιεγράφη ὡς γνωστὸν ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου συγγραφέως Πλινίου τοῦ νεωτέρου, ἀνεψίου τοῦ κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην καταστροφὴν ἀποθανόντος φιλοσόφου καὶ ἐρευνητοῦ τῆς φύσεως Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐν δυσὶν ἐπιστολαῖς πρὸς τὸν ἱστοριογράφον Τάκιτον. Μίαν σκηνὴν τῆς φοβεράς ἐκείνης καταστροφῆς παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Οὐεσουβίου ἐξώρμα ὑπερμεγέθους στήλη πυρός, ἥτις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν παρήλλασσε χρώματα, συγχρόνως δὲ ἐσεῖετο ἡ γῆ, αἱ οἰκίαι κατέπιπτον, καὶ πυκνοτάτη σποδὸς μετὰ πεπυρακτωμένων λίθων ἐπιπτεν ὡς φρικαλέα βροχὴ ἐπὶ τῶν πόλεων, ἐφ' ὅλης τῆς περιχώρου καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Τὸ ἐν τῷ ἀμφιδεάτρῳ συνη-

δροισμένον πλῆθος ἐτράπη εἰς ἐσπευσμένην φυγὴν, καὶ πάντες οἱ κάτοικοι ἔτρεχον ὡς παράφρονες συνωσιζόμενοι, συγκρουόμενοι πρὸς ἀλλήλους, καταπατοῦντες τοὺς πεπτωκότας, ὀλολύζοντες, βλασφημοῦντες ἢ προσευχόμενοι, καὶ τέλος κρημνιζόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ αὐτοὶ οἱ λέοντες, ἐξορμήσαντες ἐκ τῶν κλωβῶν τῶν ἐν τῷ ἀμφιδεάτρῳ ἔτρεχον ὅπως σωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς ἀπὸ τοῦ κινδύνου.

3. BENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 40).

4. ΠΡΟΪΑ ΜΑΪΟΥ, εἰκὼν ὑπὸ E. Niczky (ἐν σελ. 41).

Ἥλθ' ὁ Μᾶς καὶ λουλούδια μᾶς προσφέρει δροσερά,

Ὅλων στόλισμα ὠραῖο, ὅλων εἶνε ἡ χαρὰ.

Σὺ μόνον μὴ στολίσῃς τὴν οὐράνιαν κεφαλὴν

Καὶ τὸ ἀγγελικὸ σου σῶμα μετὰ τοῦ Μᾶ τὰ λουλούδια

Τῶνα ἄνθος τᾶλλο ἄνθος δὲν τὸ βάζει γιὰ στολὴ

Τὰ ἐπιγεῖ ἀγγελοῦδια

Τὰ στολίζει τὸ φίλι.

Κ. Α. Ἀναγνωστόπουλος.